

РЕШЕНИЕ

№ 7726

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9567** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Х. К. Л. от [населено място], против Решение № 3114 от 30.06.2023г. по НАХД № 6792 по описа на Софийския районен съд /СРС/ за 2022г, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-002941 от 14.03.2022г. на Началник сектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция“. В жалбата се твърдят нарушения на материалния закон и необоснованост. Позовава се на разпоредбата на чл.42, т.4 от ЗАНН и твърди, че в акта и НП не са посочени всички обстоятелства, а именно конкретни факти относно спирането и/или престояването, дали са слизали пътници от автомобила, които като се подведат под съответната правна норма, да осъществяват предвидения в нея състав на административно нарушение. Нарушено е правото на защита на касатора, защото въззивният съд се уповава на показанията на свидетеля К., пренебрегвайки разминаването във фактическата обстановка, различна от изложената в АУАН и пренесена в НП, което води до неяснота за какво нарушение е наказан. Не е изследвана уредбата в закона на понятията престой или паркиране и техните легални дефиниции. Не е посочено къде е точно престояването или паркирането, а тази санкция може да се налага само въз основа нарушение на чл.98 от ЗДвП и във връзка с посочените в нея забрани, каквото

не е направено в случая. Наказващият орган е изписал факти неотговарящи на установените по делото. Свидетелските показания покривали друг състав на нарушение- чл.98, ал.2, т.3 от ЗДвП и друга санкционна норма- чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП. Допуснатото противоречие относно фактическото описание на нарушението и приложимата правна норма е довело до неяснота относно вмененото му деяние. Неправилно е предявен в съдебно заседание процесният АУАН на свидетеля К., тъй като показанията на актосъставителя следва да се изслушат по негови спомени, а не въз основа запознаването с доказателства. Претендира присъждане на разноски по делото за двете инстанции.

В открито заседание, касаторът се явява лично и поддържа касационната жалба. Иска се от касационната инстанция да отмени решението на СРС, както и наказателното постановление. Заявява, че е „спрял“, поради повреда, а ако не се възприеме тази причина, поради това, че са слизали пътници от колата, попада в изключението, когато таксиметров автомобил има право да спре на спирка, за да слязат пътниците.

Ответникът- Началник сектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция“, не се явява и не се представлява. Не взема становище по оспорването.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е правилно, а касационната жалба- неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, ХХ-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл.218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН,като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивният срок по чл.211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл.212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

При постановяване на оспореното решение, с което процесното НП е потвърдено СРС е приел за установено, че на 13.01.2022 г. около 22.25 часа в [населено място], на [улица], между [улица]и [улица], водачът Х. К. Л. управлява лек таксиметров автомобил „К. СЕЕД“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Йелоу 333“АД, като спрял в района на спирка на масовия градски транспорт, с поставен знак В 27 в района, забраняващ престоят и спирането. На място е присъствал командирът на отделение в 03 РУ на СДВР П. К., който първоначално съставил фиш по реда на чл.186, ал.1 от ЗДвП, за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП. Сочил се, че Л. извършвал таксиметров превоз на пътници в нарушение на законовите изисквания. Предвид подадено по-късно възражение е съставен АУАН, а въз основа на него издадено НП. Нарушението е квалифицирано по чл.6, т.1 от ЗДвП. Съдът е обсъдил събрания доказателствен материал и обосновал изводи за липса на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на АНП и законосъобразно съставени акт и НП, с което на Л. е наложена глоба в размер на 20 лева, на основание чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП. Въз основа показанията на свидетеля К. е опровергана тезата на жалбоподателя за техническа неизправност на ППС, с което нарушителят обяснил спирането на автомобила на това място. Изтъкнато е, че закупуването на акумулатор дни по-късно не доказва неизправността на автомобила на процесната дата. Като преценил, че нарушението е извършено виновно и е доказано по делото, съдът потвърдил НП.

Решението на СРС е правилно, като краен резултат.

Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове за нарушения по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случаят, АУАН е редовно съставен и отразеното в него нарушение, се изразява в спиране и престояване на управляваното от Л. МПС в зоната на пътен знак В 27. Аналогично е описанието на нарушението в НП. Нито актосъставителят, нито наказващият орган са вменили на Х. Л., че извършва нарушението в качеството на „водач на таксиметров автомобил“, за което има необходимото разрешение или не. Посочено е само, че лекият автомобил е собственост на фирма „Йелоу 333“ АД, но не е вменено извършването на таксиметрова дейност в нарушение на някакви правила и законови норми, поради което тези факти нямат никакво отношение към предмета на делото. Релевантни към състава на вмененото деяние са само обстоятелствата дали е извършено спиране и престояване на ППС в нарушение на пътен знак В 27, забраняващ подобни действия в пътния участък. Наред това, нито в акта, нито в НП се твърди, че мястото на нарушението е „спирка на обществения транспорт“, а е посочено като „гр.С., на [улица], между [улица] и бул. „Н. М.“, поради което показанията на свидетеля К. не могат да служат за установяване на деяние, за което не е повдигнато обвинение в акта, нито е наказан за такова нарушение. Съдът е следвало да обсъди само дали са установени и доказани фактите относно вмененото на жалбоподателя деяние, без да допълва неговото описание със свидетелски показания. Въпреки това, въз основа на извършения доказателствен анализ е обоснован верен извод, че нарушението е извършено от лицето, в качеството на водач на МПС, респективно, че е нарушил въведената с пътен знак В27 забрана за спиране и престояване. В този смисъл, неоснователни са доводите на касатора, че му е нарушено правото на защита, защото не разбрал за какво е наказан, при положение, че както е установил и решаващият състав на СРС съставените АУАН и НП съдържат относимите към деянието факти, които са описани ясно и по никакъв начин не е нарушено правото на защита. Липсва основание да се обсъждат нормите разграничаващи спирането от паркирането, в каквато насока са другите доводи на касатора, защото не му е вменено извършване на нарушение „паркиране“. Не се вменява извършване на деяние „на спирка за обществен превоз на пътници“, нито от страна на актосъставителя, нито от наказващия орган, поради което предложената от касатора правна квалификация по чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП също е неотнормисима, още повече, че наказанието предвидено за такова нарушение е 50 лв, а не 20 лв. и е неуместно точно касаторът /нарушител в хода на АНП/ да се позовава на норма, която предвижда по-тежко наказание за квалифицирани случаи на нарушения от този вид. По същата причина, санкционираното лице не може да се позовава и на т.нар. изключение относно забраната, като вероятно има предвид текста на чл.69 от ЗДвП, защото актосъставителят не му е вменил подобно деяние, извършено на „спирка за обществен превоз...“ за което да е санкциониран с НП, поради което хипотезите на чл.69 от ЗДвП също са ирелевантни в случая. Освен това, тезата за „слизване на пътници от автомобила“ се появява за първи път в касационната жалба, а нито при съставяне на акта, нито в хода на съдебното производство пред СРС са изложени подобни твърдения от негова страна, като причина за спиране и престояване. В АУАН и НП дори е посочено, че „водачът е сам в автомобила“. Съвсем различен е поводът, заявен от касатора, а именно технически проблем, който факт обаче не е доказан и закономерно е отхвърлена от съда изложената защитна позиция.

Въз основа на описаните в акта и постановлението факти направената от

актосъставителя правна квалификация, с която се е солидаризирал и наказващият орган е правилна и съответства на словесното описание на нарушението, противно на изложеното от касатора. За извършено нарушение по чл.6, т.1, пр.3 от ЗДвП, посочено прецизно в АУАН, а впоследствие и в НП правилно е наложено наказанието „глоба“ фиксирана от законодателя в размер на 20 лева, на основание чл.183, ал.2, т.1 от ЗДвП, в каквато насока изложените мотиви на предходния съдебен състав се споделят и от касационната инстанция. При липсата на основание за отмяна на съдебния акт, решението следва да се остави в сила.

Разноски не се дължат на касатора при този изход на делото.

Мотивиран от горното, на основание чл.221, ал.2, предл. 1 от АПК, Административен съд София - град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3114 от 30.06.2023г. по НАХД № 6792 по описа на Софийския районен съд за 2022г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.